

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 31 grudnia 2025 r.

Pozycja 328

POSTANOWIENIE

z dnia 18 września 2025 r.

Sygn. akt Ts 95/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz – przewodniczący

Andrzej Zielonacki – sprawozdawca

Stanisław Piotrowicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 20 grudnia 2023 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej S.Z.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 czerwca 2020 r. (data nadania) S.Z. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z wyboru, wystąpił o stwierdzenie, że: 1) art. 6 ust. 1 w związku z art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204) w zakresie, w jakim „wyłącza rękojmię wiary publicznej ksiąg wieczystych w stosunku do tylko takich rozporządzeń nieodpłatnych, które są dodatkowo powodowane motywem «szczodroblewości»”, jest niezgodny z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji; 2) art. 2 § 3 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) oraz art. 16 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 256, ze zm.; dalej: k.p.a.) w zakresie, w jakim „przepisy te w sprawie o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości – ujawnionego w księdze wieczystej na podstawie ostatecznej decyzji administracyjnej wydanej zgodnie z art. 18 ust. 1 w związku z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 10 maja 1990 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o samorządzie terytorialnym i ustawę o pracownikach samorządowych (Dz. U. Nr 32, poz. 191, ze zm.) – z rzeczywistym stanem prawnym, wiążą [s]ąd [c]ywilny wadliwą decyzją administracyjną, pomimo stwierdzenia we właściwym postępowaniu nadzorczym na podstawie art. 158 § 2 [k.p.a.], iż będąca podstawą wpisu decyzja – wobec wypełnienia przesłanek z art. 156 par. 1 pkt 2 [k.p.a.] – została wydana z naruszeniem prawa”, jest niezgodny z art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 10 Konstytucji.

Zdaniem skarżącego zaskarżone przez niego przepisy ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204), ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.) oraz ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 256, ze zm.) naruszają przysługujące mu konstytucyjne prawo do sądu i prawo do własności w świetle obowiązywania zasady demokratycznego państwa prawnego oraz trójpodziału i równowagi władz, tj. art. 45 ust. 1, art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 i art. 10 Konstytucji.

Postanowieniem z 20 grudnia 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 3 stycznia 2024 r.) Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

W uzasadnieniu powyższego postanowienia, odnosząc się do zarzutów sformułowanych pod adresem art. 6 ust. 1 w związku z art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204), w zakresie wskazanym w punkcie pierwszym *petitum* skargi, Trybunał stwierdził, że przepis ten nie był podstawą wyroku Sądu Okręgowego w P. Wydział II Cywilny Odwoławczy z 21 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]), tj. rozstrzygnięcia wskazanego w skardze jako ostateczne w myśl art. 53 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji. Trybunał wskazał, że Sąd Okręgowy stwierdził w tym wyroku, że w rozstrzyganej sprawie doszło do odpłatnego nabycia nieruchomości, a tym samym ukształtowania stanu prawnego objętego rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych. Zatem oparcie analizowanej skargi o zarzut, że niezgodne z Konstytucją jest wyłączenie rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych w stosunku do tylko takich rozporządzeń nieodpłatnych, które są dodatkowo powodowane motywem „szczodroblewości”, nie znajduje odzwierciedlenia ani w stanie faktycznym sprawy ani w wydanym rozstrzygnięciu. Trybunał zwrócił uwagę, że skarga konstytucyjna nie jest środkiem prawnym służącym podważeniu ustaleń dokonanych wcześniej przez niezależny sąd. Stwierdził ponadto, że wbrew wymaganiom wskazanym art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK skarżący nie przedstawił uzasadnienia zarzutu niezgodności z Konstytucją przepisu zaskarżonego w punkcie pierwszym *petitum* skargi na tle wydanego w sprawie ostatecznego rozstrzygnięcia.

W odniesieniu do punktu drugiego *petitum* skargi Trybunał ustalił, że – wbrew wymaganiom wskazanym w art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK – skarżący nie wskazał, w jaki sposób przysługujące mu i powołane w skardze prawa i wolności zostały naruszone przez zaskarżony przepis. Trybunał stwierdził brak uzasadnienia zarzutu, że skarżący nie miał dostępu do sądu ze względu na związanie sądów powszechnych decyzjami administracyjnymi. Na podstawie dołączonych do skargi dokumentów Trybunał ustalił zaś, że skarżący uzyskał rozstrzygnięcie co do istoty sprawy wraz z uzasadnieniem oraz ustaleniem stanu faktycznego i prawnego.

W dalszej kolejności Trybunał odniósł się także do żądania skarżącego wyrażonego w piśmie z 5 sierpnia 2020 r. Stwierdził, że nie może ono podlegać rozpoznaniu ze względu na fakt, że przedstawiony w tym piśmie dodatkowy zarzut niezgodności kwestionowanego w skardze przepisu ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204) z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji wniesiony został po upływie terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Trybunał zwrócił także uwagę, że w myśl art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK nieusunięcie braku formalnego skargi w terminie skutkuje wydaniem postanowienia o odmowie nadania skardze dalszego biegu. Ustalił, że skarżący nie usunął braku wskazanego w punkcie drugim zarządzenia Prezesa Trybunału Konstytucyjnego z 30 czerwca 2020 r., bowiem nie doręczył poświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentów stanowiących jeden komplet załącz-

ników do wniesionej skargi. Zamiast tego przedłożył zestaw kopii dokumentów różniący się od tego, który załączony był do skargi w chwili jej wniesienia.

W zażaleniu złożonym 10 stycznia 2024 r. (data nadania) skarżący zakwestionował postanowienie Trybunału w całości oraz zarzucił zakwestionowanemu postanowieniu naruszenie:

a) „art. 379 pkt 4 kpc w zw. z art. 36 u.o.t.p.TK polegające na wydaniu postanowienia przez skład Trybunału Konstytucyjnego sprzeczny z przepisami prawa, co prowadzi do nieważności postępowania”(s. 207 akt głównych),

b) „art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK w zw. z art. 53 ust. 1 pkt 1,2 i 3 u.o.t.p.TK w zw. z art. 79 ust. 1 Konstytucji RP w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (UKWH) polegające na uznaniu, że skarga konstytucyjna nie spełnia wymogów wskazanych w ustawie, albowiem skarżący, w zakresie pierwszego zarzutu petitum skargi nieprawidłowo wskazał stan faktyczny (...) jak również nie przedstawił uzasadnienia zarzutu niezgodności z Konstytucją ww. przepisów UKWH” (s. 207 i 208 akt głównych),

c) „art. 61 ust. 4 pkt 1 u.o.t.p.TK w zw. z art. 53 ust. 1 pkt 2 i 3 u.o.t.p.TK polegające na uznaniu, że skarga konstytucyjna nie spełnia wymogów wskazanych w ustawie, albowiem skarżący nie wskazał, w jaki sposób przysługujące mu i powołane w skardze prawa i wolności zostały naruszone przez zaskarżony przepis” (s. 2 zażalenia),

d) „art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK w zw. z art. 53 ust. 2 pkt 2 w zw. z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK polegające na przyjęciu, iż [s]karżący nie wypełnił wymogów formalnych skargi konstytucyjnej” (s. 208 akt głównych),

e) „art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK w zw. z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK w zw. z art. 15 zzs ust. 1 pkt 10 w zw. z ust. 2 art. 15 zzs in fine *a contrario* ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (tekst jedn. Dz. U. z 2023 r. poz. 1327), dalej jako «ustawa marcowa» w brzmieniu od dnia 31 marca 2020 r. do dnia 16 maja 2020 r. w zw. z art. 76 w zw. z art. 68 ust. 6 ustawy z dnia 14 maja 2020 r. o zmianie niektórych ustaw w zakresie działań osłonowych w związku z rozprzestrzenianiem się wirusa SARS-COV-2 (Dz.U. poz. 875), dalej jako «ustawa majowa» polegające na przyjęciu, że żądanie [s]karżącego z dnia 5 sierpnia 2020 r. zostało złożone już po upływie przepisanego terminu na złożenie skargi konstytucyjnej, a w związku z tym nie podlega rozpoznaniu, podczas gdy pismo to z uwagi na obowiązywanie stanu epidemicznego, a następnie s[t]anu epidemii, zostało złożone w przepisany terminie (s. 208 akt głównych).

W związku z powyższym skarżący wniósł o uwzględnienie zażalenia oraz wydanie postanowienia o nadaniu skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Zgodnie z orzecnictwem Trybunału zażalenie na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu powinno dotyczyć podstaw, na których odmowa ta była oparta. Przedmiotem postępowania zażaleniowego jest bowiem ustalenie ich prawidłowości.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu i nie zasługują na uwzględnienie.

3. Odnosząc się do pierwszego z zarzutów Trybunał Konstytucyjny w obecnym składzie stwierdza, że – wbrew twierdzeniom skarżącego – nie ma żadnych podstaw do kwestionowania statusu któregośkolwiek z sędziów Trybunału. Kwestia ta była wielokrotnie przedmiotem orzekania Trybunału Konstytucyjnego (zob. m.in. postanowienie z 15 lutego 2017 r., sygn. K 2/15, OTK ZU A/2017, poz. 7).

Trybunał zauważa przy tym, że wymienione w wyroku w sprawie Xero Flor orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego nie dotyczyły oceny prawidłowości wyboru określonych osób na stanowisko sędziego, lecz hierarchicznej kontroli zgodności przepisów ustawy z Konstytucją. W polskim systemie prawnym nie istnieją organy ani mechanizmy, które umożliwiałyby weryfikację legalności wyboru sędziów Trybunału. Za niewłaściwy w tym zakresie uznał się sam Trybunał Konstytucyjny, który w wydanym w pełnym składzie postanowieniu z 7 stycznia 2016 r. (sygn. U 8/15, OTK ZU A/2016, poz. 1) umorzył postępowanie w sprawie kontroli zgodności z Konstytucją uchwał Sejmu VIII kadencji dotyczących wyboru sędziów Trybunału. Nie mógł postąpić inaczej, albowiem ustrojodawca nie stworzył narzędzia kontroli kreacyjnej kompetencji Sejmu, a więc nie wprowadził procedury umożliwiającej dokonywanie przez którąkolwiek z dwóch pozostałych władz – sądowniczą i wykonawczą – wzruszenia uchwał o wyborze sędziów Trybunału Konstytucyjnego, nie dał też takiej możliwości samemu Trybunałowi Konstytucyjnemu.

W sprawie o sygn. K 34/15 (wyrok z 3 grudnia 2015 r., OTK ZU nr 11/A/2015, poz. 185) Trybunał Konstytucyjny wypowiedział się także w kwestii ostatniego etapu procedury wyboru sędziego Trybunału, stwierdzając, że „[ś]lubowanie składane wobec Prezydenta (...) nie stanowi wyłącznie podniosłej uroczystości o charakterze symbolicznym, nawiązującej do tradycyjnej inauguracji okresu urzędowania. Wydarzenie to pełni dwie istotne funkcje. Po pierwsze, jest publicznym przyrzeczeniem sędziego do zachowania się zgodnie z rotą składanego ślubowania. W ten sposób sędzia deklaruje osobistą odpowiedzialność za bezstronne i staranne wykonywanie swoich obowiązków zgodnie z własnym sumieniem oraz poszanowaniem godności sprawowanego urzędu. Po drugie, złożenie ślubowania pozwala sędziemu rozpocząć urzędowanie, czyli wykonywanie powierzonego mu mandatu. Te dwa istotne aspekty ślubowania świadczą o tym, że nie jest to wyłącznie podniosła uroczystość, lecz zdarzenie wywołujące konkretne skutki prawne. Z tego względu włączenie Prezydenta w odbieranie ślubowania od wybranych przez Sejm sędziów TK należy ulokować w sferze realizacji kompetencji głowy państwa”. Przytoczone słowa Trybunału jednoznacznie świadczą, że procedura wyboru kończy się złożeniem ślubowania przed Prezydentem z tym skutkiem, że tylko sędzia, który ślubowanie takie złożył, jest uprawniony do objęcia urzędu i orzekania. Ponadto, zgodnie z art. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1422), „[s]tosunek służbowy sędziego Trybunału nawiązuje się po złożeniu ślubowania. Sędzia po złożeniu ślubowania stawia się niezwłocznie w Trybunale w celu podjęcia obowiązków, a Prezes Trybunału przydziela mu sprawy i stwarza warunki umożliwiające wypełnianie obowiązków sędziego”. Trybunał Konstytucyjny podkreśla również, że nie jest sądem ustanowionym ustawą, tylko Trybunałem Konstytucyjnym ustanowionym na mocy przepisów Konstytucji.

Trybunał podkreśla jeszcze raz, że nie ma żadnych podstaw prawnych ani faktycznych do kwestionowania statusu któregośkolwiek z sędziów zasiadających w polskim sądzie konstytucyjnym. Nie istnieją w polskim porządku prawnym żadne mechanizmy pozwalające na weryfikację prawidłowości ich wyboru. Tym bardziej niedopuszczalne jest dokonywanie oceny w tym zakresie przez jakiegokolwiek organ międzynarodowy.

W świetle powyższego za całkowicie pozbawione podstaw należy więc uznać wnioskowanie o nieważności postępowania w niniejszej sprawie przed Trybunałem Konstytucyjnym.

4. Trybunał w obecnym składzie podziela również stanowisko zaprezentowane w skarżonym postanowieniu, w myśl którego zakwestionowany przez skarżącego art. 6 ust. 1 w związku z art. 5 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz. U. z 2019 r. poz. 2204), w zakresie wskazanym w punkcie pierwszym *petitum* skargi, nie był podstawą wyroku Sądu Okręgowego w P. Wydział II Cywilny Odwoławczy z 21 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]), tj. rozstrzygnięcia wskazanego w skardze jako ostateczne w myśl art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK w związku z art. 79 ust. 1 Konstytucji. Jak słusznie zauważył TK w postanowieniu z 20 grudnia 2023 r. Sąd Okręgowy w tym wyroku stwierdził bowiem, że w rozstrzyganej sprawie doszło do odpłatnego nabycia nieruchomości, a tym samym do ukształtowania stanu prawnego objętego rękojnią wiary publicznej ksiąg wieczystych. W konsekwencji nie znajduje odzwierciedlenia ani w stanie faktycznym sprawy, ani w wydanym rozstrzygnięciu zarzut, że niezgodne z Konstytucją jest wyłączenie działania rękojmi wiary publicznej ksiąg wieczystych w stosunku tylko do takich rozporządzeń nieodpłatnych, które są powodowane motywem szkodroblowości.

4.1. Trybunał w niniejszym składzie zauważa także, że skarżący nie przedstawił uzasadnienia tezy, że ze względu na związanie sądów powszechnych decyzjami administracyjnymi nie miał dostępu do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd. Trybunał trafnie przesądził, że przesłanka odpowiedniego uzasadnienia zarzutów nie powinna być traktowana powierzchownie i instrumentalnie. Przytaczane w postępowaniu pisemnym argumenty mogą być mniej lub bardziej przekonujące, lecz zawsze muszą być argumentami odpowiednimi do rozpoznania przez Trybunał Konstytucyjny. Merytoryczne rozpoznanie sprawy uzależnione jest nie tylko od precyzyjnego oznaczenia przez skarżącego wzorców konstytucyjnych, ale i zgodnej z orzecznictwem konstytucyjnym ich interpretacji oraz odpowiedniego (adekwatnego) przyporządkowania do przedmiotu kontroli. Dopóki skarżący nie powoła przekonujących motywów mających świadczyć o niezgodności kwestionowanego przepisu z odnośnymi normami Konstytucji, dopóty Trybunał musi uznawać je za zgodne z wzorcem kontroli. Skarga konstytucyjna, wniosek lub pytanie prawne, w których inicjator postępowania ograniczy się jedynie do wyrażenia przekonania o niezgodności przepisu z Konstytucją bądź wskazania istniejących w tej kwestii wątpliwości, nie może podlegać rozpoznaniu przez Trybunał. Należy jednocześnie podkreślić, że Trybunał Konstytucyjny jest zobowiązany do zbadania wszystkich okoliczności sprawy w celu jej wszechstronnego wyjaśnienia, nie będąc zarazem związanym wnioskami dowodowymi uczestników postępowania (art. 69 ust. 1 i 3 u.o.t.p.TK). Nie oznacza to jednak w żadnym wypadku przerzucenia ciężaru dowodzenia na Trybunał przez podmiot inicjujący postępowanie w sprawie. Powyższa reguła postępowania może bowiem znaleźć zastosowanie dopiero wówczas, gdy ten podmiot wykazał należyłą staranność, spełniając wszystkie wymagania wynikające z Konstytucji oraz u.o.t.p.TK (zob. wyrok TK 16 grudnia 2020 r., sygn. SK 26/16, OTK ZU A/2020, poz. 69 i powołane tam orzecznictwo). W rezultacie poprzestanie przez skarżącego na zdawkowym uzasadnieniu sformułowanych zarzutów stanowi niewykonanie dyspozycji ustawowej (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK). Niedopuszczalne jest bowiem samodzielne kwantyfikowanie przez Trybunał, a tym bardziej uzasadnianie, ogólnikowo sformułowanych zarzutów niezgodności z Konstytucją kwestionowanych przepisów (por. wyroki TK z 28 czerwca 2018 r., sygn. SK 4/17, OTK ZU A/2018, poz. 43 i 23 kwietnia 2020 r., sygn. SK 66/19, OTK ZU A/2020, poz. 13).

4.2. Niezależnie od wymienionych okoliczności zwrócić uwagę należy, iż skarżący – mimo wezwania – nie usunął braku formalnego zawartego w zarządzeniu Prezesa Trybunału Konstytucyjnego, przedkładając inny zestaw kopii dokumentów niż dołączony do skargi i wywodząc w zażaleniu o braku wymogu poświadczenia za zgodność z oryginałem. Nie ma jednak racji skarżący gdy twierdzi w zażaleniu, że „z żadnego przepisu u.o.t.p.TK nie wynika obowiązek składania dokumentów w oryginale lub poświadczonej za zgodność z oryginałem kopii” (s. 213 akt głównych). Jak wynika z art. 36 u.o.t.p.TK, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2019 r. poz. 1460, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2024 r. poz. 1568, ze zm.; dalej: k.p.c.). Z kolei art. 129 § 3 k.p.c. stanowi, że tylko poświadczenie za zgodność zawarte w odpisie dokumentu nadaje mu charakter dokumentu urzędowego. Powyższa argumentacja uzasadnia, że doręczenie przez skarżącego w odpowiedzi na zarządzenie Prezesa Trybunału niepoświadczonych za zgodność z oryginałem dokumentów (niestanowiących kompletu załączników) nie spełnia wymogu określonego w art. 53 ust. 2 pkt 2 u.o.t.p.TK. Trybunał w obecnym składzie wskazuje, że to na skarżącym spoczywa obowiązek starannego przedłożenia wyroków, decyzji lub innych rozstrzygnięć wydanych na podstawie kwestionowanego przepisu, a ustawa nie przewiduje wyjątków, na podstawie których skarżący mógłby być zwolniony z tego obowiązku.

4.3. Odnosząc się do ostatniego z zarzutów skład orzekający przychyliła się również do stanowiska TK zajętego w kwestionowanym postanowieniu, że dodatkowy zarzut sformułowany w piśmie z 5 sierpnia 2020 r. został wniesiony po upływie terminu wniesienia skargi konstytucyjnej. Trybunał przypomina, że na podstawie przywołanego przez skarżącego w zażaleniu przepisu zawieszeniu ulega jedynie bieg terminów procesowych i sądowych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału Konstytucyjnego trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej ma natomiast charakter materialnoprawny, wyznacza granice czasowe, w ramach których skarżący może korzystać z tego środka ochrony wolności i praw konstytucyjnych (zob. postanowienia TK z: 13 maja 2021 r., sygn. Ts 94/20, OTK ZU B/2024, poz. 242; 21 stycznia 1998 r., sygn. Ts 2/98, OTK ZU nr 2/1998, poz. 21; 6 grudnia 2012 r., sygn. Ts 193/11, OTK ZU nr 2/B/2013, poz. 165; 30 lipca 2014 r., sygn. Ts 21/14, OTK ZU nr 2/B/2015, poz. 147). Dlatego wskazane przez skarżącego w zażaleniu regulacje nie mają zastosowania do terminu wniesienia skargi konstytucyjnej.

Mając powyższe na względzie Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.